

in zmislili so se teh psov. Naročili so si ljudi, ki so prišli s temi psi. Zamorci, ki se niso bali angleških vojakov — zbalii so se teh psov in udali so se.

Na otoku Kubi še dandanes pošljejo lovskega psa za sužnjim zamorcem ali za hudodelcem, ako jim uteče.

Denašnja podoba vam kaže lov z lovskimi psi iz starejših časov, ko so ljudje lovili divjé zverí s sulicami, z loki in nožmi, a to pa le s pomočjo dobrih lovskih psov.

Aleksander Vélíki v Afriki.

Kralj Aleksander Vélíki pride v neko daljno deželo v Afriki. Tu najde ljudi, ki so živelii v mirnih kóčah ter niso niti o vojski niti osvojevanji dežel še nikoli nič čuli. Peljali so ga k vladarju te dežele. Vladar ga gostoljubno sprejme, ter mu postreže z zlatimi dateljni, zlatimi smókvami in zlatim kruhom.

„Ali vi v tej deželi zlató jeste?“ povpraša makedonski kralj afrikanskega vladarja. —

„Nè,“ odgovori afrikanski knez; ali ker imate vi v svojej deželi navadnih jedí obilo, mislim si, da si k nam zaradi zlatá prišel.“

„Vašega zlatá ne želim,“ reče Aleksander, „nego prišel sem, da bi se učil vaših navad in šeg.“

„Če je takó,“ odgovori mu afrikanski vladar, „ostani pri nas, dokler ti je drago.“ —

Ko se še to in óno razgovarjata, pristopita dva možá, ter prosita vladarja, da bi jima razsódil pravdo. Prvi pravi: „Jaz sem od tega možá kupil njivo in sem pri oranji v globokej brazdi našel zaklád. Ta ni moj, ker jaz sem kupil le njivo, a ne zaklada, ki je bil skrit v zemlji. Vladar, pomózi mi, da si mož zaklad vzame.“ — Drugi se tega brani in pravi: „Jaz imam tudi vést. Ko sem jaz njivo prodal, plačal mi je ta za vse, kar je na njivi in v njej, tedaj tudi zaklad.“

Afrikanski vladar, ki je bil najvišji sodnik v deželi, ponoví besede obéh, da bi ju prepričal, ka razume njíju pravdo. Potem se zamisli nekaj časa in naposled pravi: „Imáš li ti katerega sína? in ti — katero hčer?“

Ko mu obá pritrđita, razsódi vladar pravdo tako-le: „Tvoj sin naj vzame hčer tvojega prijatelja za ženó, in zaklad jima daj za doto.“

Aleksander ostrmi nad tako razsodbo.

„Ali se ti zdi moja razsodba krivična?“ vpraša knez.

„Nè,“ odgovori Aleksander, „čudim se le tvojej razsodbi.“

„Kako bi se pa pri vas, v vašej deželi, razsodila ta stvar?“

„Mi bi najdeni zaklad obéma vzeli in ga v kraljévo zakládnicó spravili.“

„V kraljevo zakládnicó? — Sije li tudi pri vas solnce?“

„Dà!“

„Ali tudi dežuje kdaj?“

„Gotovo!“

„Čudno! — Ali so tudi živali v vašej deželi, katerim je zelena trava v hrano?“

„Mnogo jih je in so različnega plemena.“

Potem takem pusté dobri bogovi samo zaradi teh sijati solncu in deževati v vašej deželi; a prebivalci tacih dobrot vredni niso.“